

РЕШЕНИЕ

№ 4722

гр. София, 25.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 17.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4114** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 284 и чл. 3, ал. 2 във връзка с ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по искова молба на И. Р. К., чрез адв. И. С., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 4, Български хелзински комитет (БХК), с която са предявени искове с правно основание чл.284 във връзка с чл. 3, ал. 2 и ал. 1 от ЗИНЗС срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и Прокуратура на Република България за заплащане солидарно на обезщетение в размер на 1737.89 лева имуществени вреди и 60 000 лева неимуществени вреди за периода от 13.07.2017г. до 23.05.2018г., ведно със законната лихва от датата на увреждането. След предявяване на иска, на 13.09.2019г. ищецът е починал. На основание чл. 6, ал.1 от ЗОДОВ като ишци по делото са конституирани неговите наследници по закон: А. Н. Китова, съпруга, лично и като законен представител на малолетния им син Н. И. К.. В исковата молба се твърди, че вредите са причинени от незаконосъобразно бездействие на ответниците да осигурят адекватно и ефективно медицинско обслужване и лечение на ищеца по време на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“. И. Р. К. е страдал от рядко срещано злокачествено онкологично заболяване със силно агресивно развитие в напреднал стадий, чието лечение в Централен затвор [населено място] и изобщо в България е било невъзможно. Въпреки това, до 23.05.2018г. на ищеца не е

била осигурена възможност за лечение в Испания. Бездействието на ГД „ИН“ се изразява в несвоевременното настаняване на ищеца в СБАЛЛС в затвора в [населено място], както и в неосигуряването на адекватна постоперативна специализирана терапия, което е поставило под неоправдан риск цялостното лечение. Прокуратурата на Република България чрез СГП е отказала на 10.08.2017г., 09.02.2018г. и 11.05.2018г. да прекъсне изпълнението на наказанието на основание чл. 448, ал.1 от НПК, пренебрегвайки препоръката на лекарската комисия на СБАЛЛС за осигуряване на лечение във външно специализирано лечебно заведение. В исковата молба се посочва, че през април 2017г. И. К. е диагностициран с онкологично заболяване - „цервикален синовиален сарком в толям размер“ на шията от Университетска болница „П. де А.“ Мадридска област и насочен за приоритетно лечение. След задържане от френските власти по силата на Европейска заповед за арест за изтърпяване на наложено наказание по присъда по НОХД № 1852013г. на Районен съд Враца, по която е осъден на пет години лишаване от свобода за опит за кражба, ищецът е приведен на 13.07.2017г. в затвора в [населено място]. При постъпването си той информира българските власти за онкологичното заболяване и представя преведена на български език медицинска документация. За периода от 13.07.2017г. до 07.09.2017г., на която дата е извършена операция в УМБАЛ „С. И. Р.“ С. на лишения от свобода не е осигурено никакво медицинско лечение. По молба от 10.08.2017г. по чл. 448, ал.1 от НПК за прекъсване на изтърпяването на наказанието „лишаване от свобода“ СГП е постановила отказ, като е дала указания за лечение по чл. 135, ал.2 от ЗИНЗС – в лечебно заведение извън затвора без прекъсване на наложеното наказание. Указанията не са изпълнени, а действия по организиране и провеждане на лечението са предприети от близките му. Стойността на прегледите и лечението възлиза общо на 1737.89 лева, заплатени от роднините. Непосредствено след извършената на 07.09.2017г. в УМБАЛ „С. И. Р.“ С. операция, ищецът е върнат в болницата към затвора в [населено място], където е било обективно невъзможно и не е получил необходимите медицински грижи в следоперативния период. Нещо повече, той е бил завързан с белезници към леглото, на което е бил настанен. На 27.09.2017г. и 16.10.2017г. роднините провеждат консултация по документи в А. С. К. [населено място]. За периодите от 24.10.2017г. до 30.11.2017г. и от 04.12.2017г. до 13.12.2017г. е проведена лъчетерапия в А. С. К. [населено място], преустановена поради висок риск от усложнения и малка вероятност за допълнително повлияване на процеса. След преглед на 22.02.2018г. в клиника е направено заключение, че по-нататъшна терапия е невъзможна и е предложено настаняване в хосписа на болница Т. за симптоматични и палиативни грижи и обезболяване.

Изготвено е становище от ЛКК към СБАЛЛС – С. за прекъсване на изпълнението на наказанието и осигуряване на лечение във външно лечебно заведение. Подадена е молба до СГП, по която на 09.02.2018г. е постановен отказ, мотивиран с отрицателното становище на администрацията на Затвора в [населено място], на което е даден „превес“ над становищата на медицинските специалисти. Отказът е потвърден от Софийска апелативна прокуратура. При обжалване пред ВКП е върнат с указания да се провери възможността за лечение в болница „Ла П.“ Испания, която предлага лечение с шанс от 30% за ремисия след него. На 11.05.2018г. е постановен нов отказ на СГП с указания за лечение извън затвора по чл. 135 от ЗИНЗС.

С разпореждане на АССГ от 28.05.2018г. по молба на основание чл. 276 във

връзка с чл. 3 от ЗИНЗС за прекратяване на нечовешкото и унизително отношение на затворническата администрация и извеждане на ищеца за лечение извън страната, на основание чл. 280, ал.2, т. 2 от ЗИНЗС, ГД „ИН“ е задължена незабавно да осигури настаняване на И. К. в специализирано болнично заведение по неврохирургия и онкология по негов избор, за необходимия срок, по преценка на лекуващите лекари.

С Указ № 68/23.05.2018г. на вицепрезидента на Република България ищецът е помилван с остатъка от наложеното му наказание „лишаване от свобода“, след което заминава за Испания със семейството си, където провежда лечение.

Действията и бездействията на затворническата администрация и прокуратурата от правна страна са квалифицирани като нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС и чл. 3 от ЕКПЧ. Претендираното обезщетение за имуществени вреди от незаконосъобразната административна дейност на ответниците е в размер на 1737.89 лева, представляващо стойността на направените разходи за лечение и прегледи, извършени от близките на ищеца по време на периода на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“. Обезщетението за неимуществените вреди е разделено на три периода. За периода от 13.07.2017г. до 07.09.2017г., през който от страна на затворническата администрация не са предприети никакви действия за лечение, въпреки спешното и тежко състояние на ищеца и указанията на прокуратурата за лечение по чл. 135 от ЗИНЗС се претендира обезщетение в размер на 10 000 лева. За втория период от 07.09.2017г. (датата на операцията) до 13.12.2017г. (датата на приключване на лъчетерапията) се претендира сума в размер на 20 000 лева. Вредите са в резултат от връщането в болницата на затвора след операцията, където не са осигурени необходимите медицински грижи, поради липса на квалифициран персонал. Те са в резултат и от нечовешкото отношение, изразяващо се в завързване с белезници за леглото, въпреки тежкото състояние и ежедневните и непоносими болки, за облекчаваното на които не са предоставени ефективни медикаменти. Лъчетерапията е провеждана без хоспитализиране във външно лечебно заведение, а К. е транспортиран с инвалидна количка и белезници на ръцете. Не е осигурено адекватно постоперативно лечение и грижи след лъчетерапията, за ищеца са се грижили другите лишени от свобода, които са му помагали включително и да отиде до тоалетна. За третия период от 13.12.2017г. (приключване на лъчетерапията) до 23.05.2018г (датата на помилване) се претендира обезщетение в размер на 30 000 лева. За този период не е прилагано никакво специализирано лечение на ищеца. Настанен е в болнична стая в хирургичното отделение на СБАЛЛС – С. с размери около 15 кв.м. и капацитет 4 човека, в нарушение на чл. 43, ал. 3 от ЗИНЗС, без душ, при осигурен достъп до баня два пъти в седмицата по график, при лоши санитарни условия, при наличие на хлебарки и дървеници. Не му е осигурена възможност за свиждане с близките. Поради здравословното състояние не е могъл да отиде до определеното за това помещение в административната част на затвора, а молбите му за провеждане на свижданията в СБАЛЛС не са уважени. Относно нарушенията на чл. 3 от ЕКПЧ и размера на обезщетенията ищецът се позовава на практиката на ЕСПЧ. Доводите се поддържат в хода на съдебното производство от упълномощения процесуален представител адв. С.. Направено е искане за присъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК. Представени са писмени бележки.

Ответникът – ГД „ИН“, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Д. М., в писмен отговор на исковата молба, в хода по същество на делото и в писмени бележки, излага доводи за неоснователност и недоказаност на

исковете. Твърди, че не се доказват елементи от фактическия състав на отговорността като незаконосъобразни действия или бездействия, няма нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, възникнали вреди и причинно-следствена връзка. Възраженията за неосигурено адекватно лечение касаят медицински дейности, които не са административна дейност на специализираните органи по изпълнение на наказанията. По същество твърденията за липса на адекватно лечение са и неоснователни. На ищеца са осигурявани необходимите медицински грижи съобразно законовите възможности и ресурсите, с които разполагат местата за лишаване от свобода. Също така, със заповеди на началника на затвора по предложение на медицинско лице, Р. многократно е извеждан във външни лечебни заведения за диагностициране, консултации, лечение съобразно добрата медицинска практика. Предоставяни са му безплатни лекарства на онкоболен. Дейностите извън основния пакет, гарантиран от НЗОК се заплащат от задължително здравно осигурените лица съгласно Националния рамков договор. При настаняване в 4 – та група в СБАЛЛС са спазени хигиенните и санитарни изисквания и тези за достатъчна жилищна площ. Извършвана е дезинсекция и деритизация. Взети са всички възможни мерки за предотвратяване разпространението на дървеници и хлебарки на територията на затвора и неговите поделения. Условието за изтърпяване на наказанието съответстват на зачитането на човешкото достойнство и са такива, че не излагат ищеца на изпитания, надхвърлящи по интензивност неизбежното ниво на страдание при престой в затвора. Преживяното в конкретния случай е свързано с изтърпяване на наказанието лишаване от свобода и не обосновава нечовешко и унижително отношение по смисъла на чл. 3 от ЕКПЧ. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представя писмени бележки.

Ответникът – Прокуратурата на Република България, в писмен отговор на исквата молба и в хода по същество на делото оспорва исковете като недопустими, алтернативно като неоснователни. Прекъсването на изпълнението на наказанието по чл. 448, ал.1 от НПК не е административна дейност, а правна, регламентирана в НПК, която подлежи на контрол по реда на НПК, а не като административен акт по реда на АПК. Неприложим е правния ред на обезщетяване по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за правна дейност на орган на съдебната власт – Прокуратурата на Република България. Няма причинени вреди на ищеца от незаконосъобразно бездействие на ответника при наличие на задължение за издаване на административни актове при или по повод на административна дейност, което са основните елементи от фактическия състав за възникване на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Относно размера на претендираното обезщетение се излагат доводи, че същият е силно завишен и не е съобразен с принципа за справедливост, залегнал в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. За имуществените вреди се посочва, че разходите нямат пряка причинноследствена връзка с действия на ответника, доколкото същите разходи ищецът е щял да заплати и ако не е бил лишен от свобода, тъй като не всички прегледи и манипулации се поемат от НЗОК и се заплащат от пациентите по желание.

Прокурор К. от СГП като участващ в производството прокурор на основание чл. 10, ал.1 от ЗОДОВ дава заключение, че исковете срещу Прокуратура на Република България са недопустими, доколкото се касае за актове на орган на съдебната власт. По същество са неоснователни, няма причинени вреди от незаконосъобразни действия или бездействия, положени са необходимите грижи, предоставена е медицинска помощ. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Ищецът е сключил граждански брак с А. Н. Китова на 18.04.2018г. в [населено място]. При проведена консултация в Университетска болница „П. де А.“ М. И. К. е диагностициран с онкологично заболяване – цервикален сеновиален сарком с големи размери и насочен за спешно лечение към отделение за остеомускулни тумори в болница „Ла П.“. След задържане от френските власти по силата на Европейска заповед за арест за изтърпяване на наложено наказание по присъда по НОХД № 1852013г. на Районен съд Враца, по която е осъден на пет години лишаване от свобода за опит за кражба, ищецът е приведен на 13.07.2017г. в затвора в [населено място].

Подадена е молба до СГП на 10.08.2017г. за прекъсване изпълнението на наказанието лишаване от свобода за провеждане на лечение във външно здравно заведение. Към молбата е приложен Протокол № 101/10.08.2017г. на Л. при СБАЛЛС и доклад за лишения от свобода от ИСДВР. Препоръката на Л. е за прекъсване на изпълнението на наказанието с цел осигуряване на лечение във външно здравно заведение, специализирано в онкология и неврохирургия за срок от един месец. Въпреки препоръката на Л., администрацията на затвора е дала отрицателно становище и е препоръчала приложение на чл. 135 от ЗИНЗС – лечение с охрана. С постановление № 19152/22.08.2017г. на СГП молбата е оставена без уважение Дадени са указания на затворническата администрация, предвид данните за животозастрашаващо заболяване на осъдения да се предприемат незабавни мерки за провеждане на лечение по реда на чл. 135, ал. 2 от ЗИНЗС.

След изследвания по настояване на близките в МБАЛ [фирма] – С. е извършена операция на тумора, като пациентът е изписан на 08.09.2017г. Видно от приложена по делото медицинска справка на СБАЛЛС затвора [населено място], след изписване от МБАЛ [фирма] – С. И. К. е настанен в СБАЛЛС – С.. Проведени са ежедневни лъчетерапии от 25.10.2017г. до 20.12.2017г. в А. С. клиник [населено място]. ЛКК на СБАЛЛС е изготвила и втори протокол № 126/26.09.2017г. за прилагане на чл. 447, т. 3 от НПК за срок от три месеца. Ищецът е бил изписан от СБАЛЛС на 28.11.2017г. по негово искане. Хоспитализиран е на 06.01.2018г. поради влошаване на състоянието. По данни на ИСДВР 4 група СБАЛЛС (л.112) по време на престоя в болницата в затвора лишеният от свобода не е имал нужда от придружител или болногледач, каквито са на разположение на всеки етаж в СБАЛЛС. Свиждания са реализирани на 15.07.2017г. и на 01.04.2018г. Ищецът е бил настанен в помещение с площ от 18.88 кв.м. за 4 – ма лишени от свобода, оборудвано с легла, нощни шкафчета, мивка с течаща топла и студена вода, прозорци, достъп на пряка слънчева светлина и възможност за проветрение. В помещението има отопление, обособен санитарен възел – тоалетна с подвижен душ и възможност за къпане.

На 27.09.2017г. и 16.10.2017г. роднините провеждат консултация по документи в А. С. К. [населено място]. След преглед на 22.02.2018г. в клиниката е направено заключение, че по-нататъшна терапия е невъзможна и е предложено настаняване в хосписа на болница Т. за симптоматични и палиативни грижи и обезболяване.

На 09.02.2018г. е постановен отказ на СГП за прекъсване на изпълнението на наказанието, въпреки становище на ЛКК към СБАЛЛС за такава необходимост. Отказът е мотивиран с отрицателното становище на администрацията на Затвора в [населено място], на което е даден „превес“ над становищата на медицинските специалисти. Отказът е потвърден от Софийска апелативна прокуратура. При

обжалване пред ВКП е върнат с указания да се провери възможността за лечение в болница „Ла П.“ Испания, която предлага лечение с шанс от 30% за ремисия след него. На 11.05.2018г. е постановен нов отказ на СГП с указания за лечение извън затвора по чл. 135 от ЗИНЗС.

По делото са представени писмени доказателства за заплатени разходи за лечение в А. С. К. [населено място], извън поетите от НЗОК. Разходите по претендирания размер са общо от 1737.89 лева, за което са представени декларация за информирано съгласие на пациента по отношение на източника на заплащане за диагностиката и лечението на неговото заболяване, фискални касови бонове за платени суми, сметка на пациента от УМБАЛ „Св. И. Р.“ и фактура от УМБАЛСМ [фирма].

Изготвено е становище с рег. № 4350/10.05.2018г. на медицинска комисия по чл. 138 от ЗИНЗС, която е оценила здравословното състояние на лишения от свобода като увредено, с тежък консумативен и силен болков синдром, неоперабилен, не подлежи на системна противотуморна лекарствена терапия. Относно онкологичното лечение е дадено заключение, че такова може да се провежда с решение на Обща онкологична комисия /Клинична комисия по хематология в специализирани онкологични болници. Провежданото на лицето лечение не е специализирано онкологично, а симптоматично и поддържащо, палиативно, включително обезболяване, противовъзпалително (антибиотично), сухи превръзки с йоден препарат /антисептик. Комисията не е дала заключение дали са изчерпани възможностите за лечение в страната и не потвърждава че единствено клиника „Ла П.“ – М. може да гарантира минимум 30% ремисия на заболяването след проведено лечение.

С Указ № 68/23.05.2018г. на вицепрезидента на Република България ищецът е помилван с остатъка от наложеното му наказание „лишаване от свобода“

С влязло в сила разпореждане № 3303/28.05.2018г. на АССГ по адм.дело № 4433/2018г. на съда на основание чл. 280, ал.2, т. 2 от ЗИНЗС е задължена ГД „ИН“ незабавно да осигури по отношение на И. Р. К. настаняване в специализирано болнично заведение по неврохирургия и онкология по негов избор, за срок, колкото е необходим, по преценка на лекуващите лекари. Съдът е приел, че осигуряването на лечение във външно болнично заведение се извършва посредством волеизявление на началника на затвора, което представлява административен акт. Прието е че е спазен чл. 3 от ЗИНЗС за кратък период от време, свързан с оперативното лечение на лишения от свобода. Постоперативното лечение обаче не е осъществено адекватно и ищецът от декември 2017г. до датата на постановяване на разпореждането не е провел каквото и да е лечение с изключение на болкоуспокояващи медикаменти и смяна на превръзки. Съдът е посочил, че лишените от свобода се изпращат на лечение в държавни и общински лечебни заведения извън системата на затворите, когато в тези лечебни заведения няма условия за провеждане на необходимото лечение, което не е сторено за И. К.. В тази

връзка е издадено разпореждането за настаняване и лечение в специализирано лечебно заведение извън СБАЛЛС.

На 09.01.2019г. е установен рецидив на заболяването при преглед в Главна университетска болница Г. М. в М.. На 13.09.2019г. И. Р. К. е починал в УМБАЛ „Света А.“ в [населено място] в резултат на заболяването.

Ответникът е представил доказателства за проведените медицински консултации и лечение.

По делото са приети договори с приложени към тях протоколи за извършени услуги за осигуряване на дезинсекция и дератизация на помещенията на централния затвор [населено място], включително и на СБАЛЛС към него.

Разпитани са свидетелите Д. Ц. А. и Е. Д. Р., чийто показания съдът кредитира изцяло като непротиворечиви, безпристрастни и обективни.

От показанията на свидетелката Д. А. се установява, че на 18.04.2018г. същата е посетила лишения от свобода И. К. в болницата към Затвора [населено място] по повод получена жалба от неговата съпруга относно тежкото му здравословно състояние. Свидетелката установила, че стаята, в която К. е бил настанен не била в добро материално състояние от гледна точка на мазилка, проветривост, липса на душ и врати на шкафчетата до леглата на лишените от свобода, складиран багаж под леглата им, наличие на хлебарки в стаята. К. споделил на свидетелката, че макар същият да е информирал затворническата администрация за своето заболяване непосредствено при постъпването в затвора, той е настанен в болницата едва след няколко седмици. По негови думи терапия в затвора не е провеждана, тъй като в затворническата болница не е имало специалисти, каквито са относими към заболяването му. Единствено когато е имал силни болки са му давали обезболяващи лекарства и във връзка с отворена рана на врата му, получена след операцията, са му давали антибиотик. Операцията, уредена от неговите близки, е извършена във външна болница, а след нея същият е бил с белезници. К. претърпял две лъчетерапии в друга външна болница, за които бил ежедневно извеждан от служители на затвора с белезници и пранга на краката, което му причинявало допълнителни болки и страдания. Заради заболяването К. не е могъл да става от леглото, имал е силни болки, не е можел сам да се обслужва и са му помагали другите лишени от свобода от стаята. К. бил лишен от свиждания, тъй като затворническата администрация не е позволила те да се провеждат в болничното заведение, въпреки изрични молби за това, подадени от съпругата му. Не му е била назначена специална диета, каквато изисквала неговото здравословно състояние. От показанията на свидетеля Е. Р. се установи, че двамата с К. били настанени в една стая в хирургичното отделение на болницата към затвора. Когато К. бил докаран от Франция през 2017 г., същият не получил лекарска грижа в продължение на един месец. Условията в стаята били лоши - нямало санитарен възел, а банята била обща за етаж, в стаята имало дървеници. В цялото отделение имало един болногледач, поради което се налагало

свидетелят да помага на К. за обслужване на ежедневните нужди, а когато него го е нямало, на К. е помагал друг лишен от свобода - Б. М.. В отделението не се извършвали ежедневни визитации, а дежурни лекари е имало само вечер. На К. са давани единствено лекарства за успокоение на силните болки, чиито ефект траел само половин час след което болките започвали отново. При извеждане на К. от отделението служителите на затвора му слагали пранги на краката и ръцете, а по време на операцията във външната болница бил заключен за краката през цялото време. На К. давали същата храна като на останалите лишени от свобода като единствената разлика била, че неговата храна била пасирана, за да може да я приема в течено състояние. След операцията състоянието на К. се е влошило и той не е можел да става. Това, че И. К. и свидетелят Е. Р. са споделяли обща болнична стая в хирургичното отделение на СБАЛЛС - С. се доказва и от представената по делото Справка относно лицата пребивавали в една болнична стая с лицето И. Р. К., изготвена от д-р Я. Т., директор на СБАЛЛС. В справката се сочи, че в процесния период на 2017г. лицето И. К. е било настанено в хирургичния сектор на СБАЛЛС - С., заедно с девет други лишени от свобода, сред които Е. Д. Р. - 30 „К.". След разпита на свидетеля Р. в настоящото производство, по искане на юрисконсулта на ГД „ИН“, по делото постъпва второ писмо с Вх. № 39 164/27.12.2019 г. на АССГ, подписано от д-р Я. Т., директор на СБАЛЛС. В това писмо се казва, че от направена справка (без да се посочва къде) се установява, че И. Р. В. е бил настанен в стая № 3 на 5 етаж в СБАЛЛС — С., а Е. Р., приет на 21.07.2017 г. в хирургичното отделение, е настанен в стая № 5 на 2-ро легло. Верността на това писмо е оспорена в съдебна зала на 19.02.2020г. от процесуалния представител на ищеца. Представеното писмо представлява частен свидетелстващ документ, тъй като е съставено от длъжностно лице извън компетентността и кръга на службата му и не е издадено във форма и по ред, определени в закон. Като частен документ писмото има единствено формална доказателствена сила, т.е. задължава съда да счита лицето подписало документа за автор на направеното заявление. Представеното писмо, като частен документ, няма материална доказателствена сила, която е свързана със съдържанието на документа. т.е. съдът не е обвързан относно съдържанието на документа. Следователно, когато е представен частен писмен документ с определено съдържание, съдът преценява доколко то отговаря на действителното положение чрез съпоставката му с останалите материали по делото и по вътрешно убеждение, без да е обвързан в оценката си по силата на закона. Когато с частния документ са удостоверени изгодни за издателя обстоятелства, документът няма доказателствената стойност, а ако обстоятелствата са неизгодни (т.е. от тях произтичат неблагоприятни в спора правни последици) за страната, представила документа, доказателствената стойност е висока и има характер на извънсъдебно признание на факт. В настоящия случай обстоятелствата, които се удостоверяват с представеното писмо са изгодни за ответниците, поради което писмото няма

доказателствена стойност. То следва да се преценява заедно с всички събрани по делото доказателства. Оспореното писмо противоречи, както на събраните свидетелски показания на св. Е. Д. Р., така и на предходното, представено по делото писмо с изх. № 1041/10.09.2019 г. от Директора на СБАЛЛС — д-р Т., в което фигурира лицето Е. Д. Р.. На следващо място следва да се има предвид, че директорът на Специализираната болница за активно лечение на лишени от свобода към затвора [населено място] е служител на ответника ГД“ИН“ и като такъв е заинтересован от изхода на делото.

В изпратените впоследствие по искане на прокурора присъдни преписки от СГП на И. К. и Е. Р. не се съдържа информация за номера на болничната стая, в която същите са били настанени в СБАЛЛС — С..

От Насоки за клинична практика при саркоми на меките тъкани, изготвен от специализирани болници в Испания става ясно, че саркомите на меките тъкани (СМТ) (от каквото заболяване е страдал И. К. при постъпване в Затвора - С.) са широка и хетерогенна група рядко срещани тумори, които се характеризират с това, че изискват мултидисциплинарно, често и сложно лечение, извършвано от специалисти с голям опит в различни области, свързани с лечението на саркоми. Представеният документ съдържа множество проучвания, извършвани от специалисти, във връзка с проследяване лечението на пациенти със СМТ. Съгласно анализ, изготвен от Национален Институт за Здраве и Клинични постижения, Англия, за установяване на прогностните фактори свързани с лечението на СМТ в специализираните центрове от мултидисциплинарни екипи и момента на пристигане на пациента в центъра, преди или след операцията, препоръките за този преглед са пациентите да бъдат диагностицирани и лекувани от мултидисциплинарни екипи, специализирани в саркоми, тъй като те използват данни от местния контрол, които показват по - ниска смъртност и тенденция към по - висока преживяемост. Всички международни наръчници, образователни програми и, в някои страни, дори свързаните политики, съвпадат в препоръките си да се изпращат пациентите с образувания по-големи от 5 см. за биопсии в специализирани за саркома центрове (стр. от 5 от Насоките). Съгласно проучванията, Експертните Центрове за Саркоми като минимум трябва да притежават един експертен екип от хирурзи на саркоми и да могат да предложат микрохирургия за установяване на условията за възстановяване, патолог с опит в диагнозата на саркоми, онколог и радиотерапевт, както и мускулно-скелетен радиолог. Препоръчителната честота на срещите с пациента е ежеседмична или на всеки петнадесет дни. На стр. 19 от Насоките е посочено, че последните проучвания оценяват едновременното лечение на саркоми в напреднал стадий чрез химиотерапия и предоперативна радиотерапия. От 22-ма пациенти, на които е администриран доксорубицин при радиотерапия, в комбинация с предоперативна стандартна радиотерапия и впоследствие подложени на операция, при 11 от пациентите се наблюдава туморна некроза от по-малко от 90%, а при 2-ма от тях се наблюдава

отсъствие на тумор. В две проучвания се наблюдава лечението чрез режим М., смесен с радиотерапия от две фази по 22Gy за предотвратяване на токсичността на докосурбицина. В първото от тях, при всичките 48 пациента е била възможна възстановителна операция и средното ниво на туморна некроза е 95%. На стр. 20 от Насоките е посочено, че за пациентите с белодробни метастази (в която категория е попадал И. К.) е изготвен прогнозен индекс в зависимост от рисковите фактори, като за пациентите без рискови фактори е установено, че оцеляването до 5 години след хирургична намеса е 60 %, а при един рисков фактор - 20 – 30%.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Предявените искове за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди с правно основание чл. 284 и чл. 3, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ЗИНЗС са процесуално допустими. Ответникът ГД „ИН“ е юридическо лице на бюджетна издръжка, съгласно чл. 12, ал. 2 от ЗИНЗС, към чиято административна структура принадлежи органа, от чийто незаконосъобразни действия и бездействия са причинени вредите. ГД „ИН“ осъществява прякото ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода. Този ответник е с процесуална и материалноправна легитимация по чл. 284 от ЗИНЗС като специализиран орган по изпълнение на наказанията по смисъла на цитираната разпоредба. Характерът на дейността и изпълнението на фактическия състав на отговорността, елемент от който е и вида на дейността е въпрос по основателността на претенциите, а не по тяхната допустимост. В тази връзка е неоснователно възражението и на двамата ответници, че претендирането на вреди от дейност, която според тях не е административна, води до недопустимост на исковете. По тези съображения и с оглед съдебната практика – решение № 5746 от 18.05.2020г. по адм. дело № 3717/2019г., III отделение на ВАС на РБ, исковете и срещу втория ответник – Прокуратура на Република България са допустими.

Разгледан по същество, искът за солидарно осъждане на двамата ответници за присъждане на обезщетение в размер на 1737.89 лева за имуществени вреди, причинени в периода от 13.07.2017г. до 23.05.2018г., ведно със законната лихва от датата на увреждането е неоснователен и недоказан. Претендираната сума представлява средства, изплатени от И. К. и от неговите роднини за изследвания и лечение в клиники по тяхно желание, извън СБАЛЛС. Съгласно чл. 128, ал. 2 от ЗИНЗС, за всички лишени от свобода се внасят здравноосигурителни вноски от момента на задържането им и те придобиват статут на здравноосигурени лица с непрекъснати здравноосигурителни права. Вноските са за сметка на държавния бюджет и се превеждат чрез Министерството на правосъдието. Лишените от свобода имат право на всички финансирани от НЗОК дейности по осигуряване на медицинска помощ и лечение в обема на дейностите, които се заплащат за всички здравноосигурени лица, съгласно Националния рамков договор. На И.

К. е осигурено лечение по здравна каса и безплатни медикаменти за онкоболен в обема, който се предоставя на всички здравно осигурени лица, при равни условия с останалите по договорения и финансиран от бюджета пакет здравни грижи. Всяка друга медицинска дейност, осигурена по желание на пациента или негови близки извън пътеката, финансирана от здравната каса е за сметка на лицето, което е заявило ползването на допълнителните услуги. ГД „ИН“ и в частност началникът на затвора в [населено място] нямат нормативно установено задължение да заплащат всички ползвани от лишените от свобода медицински услуги по тяхна преценка, които не са предвидени в Националния рамков договор и съответните здравни пътеки за лечение на определени заболявания, финансирани по здравна каса за всички здравно осигурени лица в равен обем, достатъчен за лечение на съответното заболяване. Извън дължимото по НЗОК, изплатено на съответните болници, всички останали разходи са за сметка на лицето, което ги е извършило. За това обстоятелство ищецът е бил информиран и е подписал декларация за информираност и съгласие на пациента по отношение източника на заплащане за диагностиката и лечението на неговото заболяване пред А. С. клиник [населено място]. В декларацията изрично е посочено, че заболяването е включено в клинична пътека на НЗОК и разходите за диагностика и болнично лечение се заплащат изцяло от НЗОК, с изключение на скъпоструващи медицински изделия, за които е предвидено в НРД, че не се поемат от НЗОК. По тези съображения няма задължение за заплащане от страна на ответниците на допълнително направени разходи, извън финансираното от НЗОК лечение. Не съществува такова нормативно задължение, което да не е изпълнено, за да се приеме незаконосъобразно бездействие. Не са налице законови предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата в лицето на ГД „ИН“ или Прокуратурата на Република България за заплащане на обезщетение в размер на извършените разходи за лечение над финансирането по НЗОК, поради което искът за обезщетение за имуществени вреди е изцяло неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По отношение на ответника Прокуратура на Република България исковете за обезщетение с правно основание чл. 284 от ЗИНЗС, както за имуществените, така и за неимуществените вреди са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени. Отговорността на държавата по чл. 284 от ЗИНЗС е за вреди, причинени на лишените от свобода или задържани лица от нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС, извършени от специализираните органи по изпълнение на наказанията. За да се реализира отговорност с това право основание, следва дейността, при която е извършено нарушението да е административна. В случая вредите се претендират от действия и бездействия на Прокуратурата на Република България по чл. 448, ал. 1 от НПК. Посочената разпоредба регламентира ред за прекъсване на изпълнение на наказанието, а именно от окръжния прокурор по местоизтърпяването му, на някое от основанията, посочени в чл. 447 от НПК. Конкретно вредите се претендират от три отказа на

прокурор при СГП – по постановление № 19152/22.08.2018г., постановление №19152/09.02.2018г. и постановление №19152/11.05.2018г. Посочените актове на СГП са издадени в производство по чл. 448, ал. 1 от НПК. Основателно е възражението на ответника - Прокуратура на Република България, че постановленията по чл. 448, ал.1 във връзка с чл. 447, ал.1, т. 3 от НПК са осъществяване на правна дейност, която е нормативно регламентирана в НПК. Същата не е административна дейност и не подлежи на съдебен контрол пред административните съдилища. Незаконосъобразността на актовете на прокурора от СГП подлежат на контрол за законосъобразност по реда на НПК пред по-горестоящия прокурор, а не пред административния съд. За пълнота на изложението следва да се посочи, че постановлението от 22.08.2017г. не е обжалвано и е влязло в сила. Постановлението от 09.02.2018г. е отменено по реда на инстанционния контрол и преписката е върната за ново произнасяне, приключило с отказа от 11.05.2018г., необжалван и влязъл в сила. В случая освен, че се касае за дейност, която не е административна, няма и отменен като незаконосъобразен правен акт, доколкото посочените в исковата молба откази са влезли в сила и не са отменени с влязъл в сила акт, като същевременно не подлежат на съдебен контрол пред настоящия съд. Административният съд не е компетентен да се произнася по законосъобразността на актовете по чл. 448, ал.1 от НПК. Дейността не е административна и исковите срещу Прокуратура на Република България следва да се отхвърлят само на това основание, без разглеждане на останалите елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 284 от ЗИНЗС.

По отношение на ответника Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ искът за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периодите от 13.07.2017г. (датата на настаняване в СЦЗ) до 07.09.2017г. (датата на операцията) в размер на 10 000 лева, за периода от 07.09.2017г. (датата на операцията) до 13.12.2017г. (последната лъчетерапия) в размер на 20 000 лева и за периода от 13.12.2017г. (последната лъчетерапия) до 23.05.2018г. (датата на помилването) в размер на 30 000 лева са изцяло основателни.

Вредите се претендират от незаконосъобразно бездействие на служители на ответника Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да осигурят адекватно и ефективно медицинско обслужване и лечение на И. Р. К. по време на изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“ в СЦЗ. Ищецът, непосредствено преди постъпването в затвора е бил диагностициран с тежко онкологично заболяване, за което са били налице медицински препоръки да се осигури спешно лечение. Впоследствие, в резултат на заболяването е починал. Бездействието по осигуряване на адекватно лечение за периода от настаняване в затвора до датата на помилване и за трите искиви периода се претендира, че е в нарушение на забраната по чл. 3 от ЗИНЗС за жестоко, нечовешко и унижително отношение. За такова по силата на ал. 2 от цитираната разпоредба се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на

наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Фактическият състав на отговорността по чл. 284 от ЗИНЗС включва административен акт, действие или бездействие на специализиран орган по изпълнение на наказанията спрямо лишено от свобода или задържано лице във връзка с осъществявана административна дейност, в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, от което да са възникнали вреди, които са в пряка и непосредствена причинно – следствена връзка. По силата на законовата презумпция на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, при доказване на нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, настъпването на неимуществените вреди се предполага до доказване на противното.

Доказан е първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.284 от ЗИНЗС – незаконосъобразно бездействие на ответника ГД „ИН“ в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС. С влязъл в сила съдебен акт по жалба на ищеца срещу незаконосъобразно бездействие на ответника да му осигури адекватно и ефективно лечение за целия исков период от декември 2017г. до 23.05.2018г. е признато, че не са изпълнени законово вменени задължения на служителите на ГД“ИН“. С влязло в сила разпореждане № 3303/28.05.2018г. на АССГ по адм.дело № 4433/2018г. е прието, че дейността по осигуряване на лечението е административна, бездействието е на началника на затвора [населено място] да изпълни задълженията си по чл.135, ал.1, т.1, т.2 и т. 3 от ЗИНЗС да премести ищеца на лечение във външно лечебно заведение по негов избор. Съдът е приел, че не е осъществено адекватно лечение, а от декември 2017г. до датата на постановяване на разпореждането не е проведено каквото и да е лечение с изключение приема на болкоуспокояващи медикаменти и смяна на превръзки. Изложени са мотиви, че лишените от свобода се изпращат на лечение в държавни и общински лечебни заведения извън системата на затворите, когато в тези лечебни заведения няма условия за провеждане на необходимото лечение, което не е сторено за И. К.. В тази връзка е издадено разпореждането за настаняване и лечение в специализирано лечебно заведение извън СБАЛЛС. На основание чл. 280, ал. 2, т. 2 от ЗИНЗС в производство по чл. 276 от ЗИНЗС, при установено незаконосъобразно бездействие по чл. 276, ал.1 от ЗИНЗС, в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС е издадено съдебно разпореждане на ГД „ИН“ да осигури настаняване на И. Р. К. в специализирано болнично заведение по неврохирургия и онкология по негов избор, за срок, колкото е необходим, по преценка на лекуващите лекари.

Напълно неоснователно е възражението, че претенцията за обезщетенията е във връзка с вреди, настъпили от медицинската дейност на СБАЛЛС. В исковата молба не се твърди, че ищецът е претърпял болки, страдания и е

загубил живота си в резултат на погрешно лечение, а се сочи, че не са предприети никакви действия за адекватно лечение. Вредите не са в резултат на медицинска дейност, пропуски и грешки, а в резултат на бездействието на ГД“ИН“ да изпълни задълженията си в качеството на орган по изпълнение на наказанията да създаде условия за опазване на физическото и психическото здраве на лишения от свобода. Видно от установеното от фактическа страна, условия за лечение на ищеца в СБАЛЛС не са били налице. Следвало е началникът на затвора в [населено място] като служител от структурата на ГД“ИН“ да изпрати ищеца за лечение извън мястото за лишаване от свобода по реда на чл. 135, ал. 2, а предвид спешното състояние в част от периодите и по ал. 3 от ЗИНЗС. Лишаването на ищеца от адекватно и ефективно лечение е в нарушение на забраната по чл. 3, ал.1 за нечовешко и унижително отношение и по ал. 2 от ЗИНЗС, приравнено на липса на медицинско обслужване.

За периода от 13.07.2017г. (датата на настаняване в СЦЗ) до 07.09.2017г. (датата на операцията), въпреки диагностицираното тежко онкологично заболяване и препоръките на Университетска болница „П. де А.“– Мадридска област за спешни действия по диагностика и лечение на ищеца, от страна на ГД „ИН“ не са предприети никакви действия по медицинско обслужване като диагностика и лечение на настанения в СЦЗ лишен от свобода. В спешна ситуация, която изисква терапия за намаляване на размера на агресивен и бързо развиващ се тумор и последваща операция, за период от около два месеца е налице пълно бездействие на служителите на ответника. Още при постъпването си в затвора И. К. информира затворническата администрация за заболяването си, предоставя медицинска документация в превод на български език и прави искане за лечение. В началото на месец август е настанен в СБАЛЛС, в която няма необходимите специалисти и на практика не му е провеждано никакво лечение. Не са предприети действия за диагностициране, консултации и изясняване на възможностите за лечение. Такива действия са извършили близките на ищеца, които са провели консултации по документи с външни лечебни заведения, приключили със заключение за необходимост от оперативно лечение. В този период е и първото искане за прекъсване на изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“, по който е постановен отказ от прокурор при СГП. В постановлението на прокурора от СГП са дадени указания, предвид данните за животозастрашаващо заболяване на лишения от свобода, затворническата администрация по реда на чл. 135, ал. 2 от ЗИНЗС да предприеме незабавни мерки за провеждане на необходимото лечение на лицето, като уведоми СГП своевременно за предприетите действия. Освен указания на СГП до затворническата администрация, които не са изпълнени, не е съобразено и становището на лекарската комисия към СБАЛЛС от 10.08.2017г. (л. 117) за необходимост от лечение във външно лечебно заведение по хирургия и онкология. През първия период по исковата молба всички действия по диагностика и лечение във външно специализирано заведение са извършени от близките на ищеца, а не от затворническата администрация.

Наличието на незаконосъобразно бездействие в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС е доказано.

По отношение на втория период – от 07.09.2017г. (датата на операцията) до 13.12.2017г. (последната лъчетерапия), както беше посочено по-горе с влязъл в сила съдебен акт - разпореждане № 3303/28.05.2018г. на АССГ по адм.дело №4433/2018г. е прието, че е налице бездействие на администрацията на затвора [населено място] за осигуряване на ефективно и адекватно лечение, възможно единствено във външно лечебно заведение. Доказват се и твърдяните нарушения на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС във връзка с използването на помощни средства при ежедневното конвоиране на ищеца за лъчетерапия и поставянето на белезници на краката му на болничното легло, след операцията. Използването на помощните средства по отношение на лишения от свобода, който не е бил в състояние да се придвижи сам, а с инвалидна количка е прекомерно, несъразмерно с целите на охраната и му е причинило значителни болки, страдания, унижение и тежки неудобства в критичен за здравето и живота му период. Изцяло се доказват твърденията в исковата молба за нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС и бездействие на администрацията на затвора по осигуряване на адекватно лечение чрез хоспитализация във външно специализирано лечебно заведение по онкология.

Незаконосъобразно бездействие се доказва и за третия период от исковата молба от 13.12.2017г. (последната лъчетерапия) до 23.05.2018г. (датата на помилването), за който също е посочено в разпореждане № 3303/28.05.2018г. на АССГ по адм.дело №4433/2018г. че администрацията на затвора [населено място] е бездействала в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС. След лъчетерапията здравословно състояние на И. К. не е проследявано, не е осигурено никакво лечение, освен палиативно, не са извършвани изследвания. Получените усложнения (голяма отворена гнойна рана, от която ищецът непрекъснато вдигал температура) не са лекувани в специализирана болница, а само с противовъзпалителни лекарства и превръзки. Със свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели се доказват лоши санитарно – битови условия на настаняване в СБАЛЛС, наличие на хлебарки, липса на душ в тоалетната към банята. Също така съдът приема за доказано и обстоятелството, че ищецът е бил лишен от грижи от страна на болтогледач или санитар, при условие, че не е могъл сам да се обслужва, включително и да ходи до тоалетна и да поддържа лична хигиена. Подпомаган е бил от другите лишени от свобода, вместо да му се осигури болногледач от затворническата администрация. След лъчетерапията не му е предоставена диетична храна, съобразена със заболяването му, а е бил на обща храна, която е приемал в течна форма. Не му е осигурена възможност за свиждане с близките в СБАЛЛС, въпреки, че не е бил в състояние да стане от леглото и да се придвижи до определената за свиждания стая в административната част на затвора. За този период също се доказват в пълен обем твърденията в исковата молба за нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС, включително и бездействието на администрацията на

затвора по осигуряване на адекватно лечение чрез хоспитализация във външно специализирано лечебно заведение по онкология.

Незаконносъобразното бездействие е по отношение на лице, което е лишено от свобода. И. Р. К. е приведен в затвора в [населено място] на 13.07.2017г. за изгърпяване на наложено му от Районен съд Враца наказание по присъда по НОХД № 185/2013г., по която е осъден на пет години лишаване от свобода за опит за кражба. Бездействието е на служители на ГД „ИН“, която е специализиран орган по изпълнение на наказанията и по силата на чл. 12, ал. 1 от ЗИНЗС осъществява прякото ръководство и контрол върху местата за лишаване от свобода.

Причиняването на неимуществените вреди по силата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС се предполага до доказване на противното. При доказано нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС и липса на оборване на законната презумпция от страна на ответника, съдът приема за доказан и този елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 284 от ЗИНЗС. Свидетелските показания на А. и Р. потвърждават причинените неимуществени вреди, изразяващи се в тежки физически болки и страдания, както и морални такива от невъзможността да се вижда с близките си и да получава подкрепа от тях.

Доказва се и пряката и непосредствена причинно – следствена връзка между незаконносъобразното бездействие на ответника и причинените вреди. Поради липсата на адекватно и ефективно лечение здравословното състояние на ищеца се е влошило в значителна степен и изходът от заболяването е бил неблагоприятен. Съгласно приетите по делото насоки за клинична практика при саркоми на меките тъкани, изготвени от специализирани болници в Испания става ясно, че саркомите на меките тъкани, от каквото заболяване е страдал И. К. при посъпване в Затвора - С. изискват мултидисциплинарно, често и сложно лечение, извършвано от специалисти с голям опит в различни области. Препоръките за тези пациенти са да бъдат диагностицирани и лекувани от специализирани мултидисциплинарни екипи. Препоръчителното лечение е чрез химиотерапия и предоперативна радиотерапия. За пациентите с белодробни метастази (в която категория е попадал И. К.) е изготвен прогнозен индекс в зависимост от рисковите фактори, като за пациентите без рискови фактори е установено, че оцеляването до 5 години след хирургична намеса е 60 %, а при един рисков фактор - 20 – 30%. При провеждане на адекватно лечение от съответните специалисти в съответните експертни центрове за саркоми, пациентите със СМТ имат шанс за оцеляване и възстановяване. Бездействието на ГД„ИН“, въпреки указанията на СГП и на ЛКК към СБАЛЛС за лечение във външно специализирано заведение изцяло на онкологичното заболяване, а не само за операцията и впоследствие лъчетерапия без хоспитализация и възможност за проследяване на състоянието е лишило на практика ищеца от адекватно и ефективно лечение, каквото е било възможно обаче в Испания. При доказване на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 284 от ЗИНЗС исковата претенция спрямо

ГД“ИН“за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС за периодите от 13.07.2017г. до 07.09.2017г., от 07.09.2017г. до 13.12.2017г. и от 13.12.2017г. до 23.05.2018г. е изцяло основателна и доказана.

Размерът на претендираното обезщетение следва да бъде определен по справедливост по чл. 52 от ЗЗД, при съобразяване на кумулативното въздействие върху лицето на условията, в които се е изтърпявало наказанието лишаване от свобода, продължителността, както и други обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на спора. Според т.11 на ППВС №4/68г., справедливото обезщетение по смисъла на чл.52 ЗЗД предполага намиране от страна на съда на точния паричен еквивалент на болките страданията, емоционалните, физическите и психически сътресения нанесени на увреденото лице. При съобразяване на дългия период, през който са преживявани болките и страданията, невъзможността за лечение в спокойна среда, липсата на грижи, тежкия физически дискомфорт, високият интензитет на търпяните болки и страдания и негативния изход от заболяването, съдът счита, че е справедливо обезщетението да е в размер общо на 60 000 лева, както е предявено с исковата молба. Сумата е справедлив паричен еквивалент на причинените неимуществени вреди, съгласно чл.52 от ЗЗД и въз основа на чл.51, ал.1 от ЗЗД. Обезщетението по периоди е както следва: За първия период от 13.07.2017г. (датата на настаняване в СЦЗ) до 07.09.2017г. (датата на операцията) вредите се изразяват в липса на диагностика и лечение на заболяването, за което медицинските власти са приели, че е необходимо спешно лечение. Обезщетение в претендирания размер от 10 000 лева е справедливо, защото забавата е от около два месеца и липсата на лечение в този начален стадий е повлияла на негативния изход в по - късен момент. За втория период от 07.09.2017г. (денят на операцията) до 13.12.2017г. (датата на последната химиотерапия) вредите са по – интензивни, както и преживените болки и страдания. Справедливо е да се присъди обезщетение в по-висок размер от 20 000 лева. Вредите са от липсата на ефективни и адекватни медицински грижи и лечение в специализирано външно лечебно заведение, използване на белезници при транспортиране и след операцията, липсата на боногледач и специализирани грижи във възстановителния период. Както е описано по-горе ищецът е преживял тежки болки и страдания, кризи, при които е бил прикован на леглото и не е можел да стане с дни. Вредите през третия период от 13.12.2017г. (датата на последната химиотерапия) до 23.05.2018г. (датата на помилването) са най-значителни. Здравословното състояние на ищеца се е влошило, имал е усложнения от лъчетерапията. Имал е силни болки и възпаление на открита рана. Освен обезболяващи и превръзки не е получил никакво лечение, включително и предписаното от болница „Т.“ настаняване в хоспис за осигуряване на палиативни грижи. В изключително тежко здравословно състояние е бил настанен при лоши битови условия, в среда, в която не може да му се окаже адекватна медицинска помощ. Лишен е бил от

подкрепата на близките си и от свиждане с тях. При високата степен на интензитет на страданията и значително по-дългия период от около 5 месеца е справедливо да се присъди обезщетение от 30 000 лева. За трите искиви периода на законните наследници на ищеца следва да се изплати общо сумата от 60 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди.

Върху главницата се дължи лихва, като началният момент на забавата, съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2004г. на ВКС по тълк.гр.д. №3/2004г. на ОСГК е от момента на признаване на фактическите действия или бездействия на администрацията за незаконни. Фактическите действия и бездействия на затворническата администрация са признати за незаконни с разпореждане № 3303/28.05.2018г. на АССГ по адм.дело №4433/2018г., влязло в сила на 01.06.2018г., поради необжалване в 3 – дневния срок от обявяването му. Лихва в размер на законната се дължи от 01.06.2018г. до окончателното плащане върху главницата.

Основателно е позоваването на ищеца на практиката на ЕСПЧ, в този смисъл и делата по жалби на Ошурко с/у У. (жалба № 33108/05) П. с/у Русия, (жалба № 34393/03), Н. и други с/у България, жалби № 36925/10, 21487/12, 72893/12, 73196/12, 77718/12 и 9717/13.

Относно разноските, предвид изхода на правния спор и направеното искане за присъждане на разноски, на ищеца се дължат разноски на основание чл. 286, ал. 3 от ЗИНЗС. Съгласно посочената разпорежба, когато искът се уважи изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, когато е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. В случая се претендират разноски в размер 10 лева държавна такса, 5 лева за издаване на съдебно удостоверение, 1 101.60 лева за превод на документ от испански на български език и 2 382 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение. Плащането на всички претендирани разноски е доказано с документи, приложени към молбата по чл. 80 от ГПК. Претенцията за разноските в размер на 1116.60 лева следва да са уважи в пълен размер. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар е неоснователно. Размерът на договореното и платено възнаграждение е определен в минималния по чл. 7 реда на чл. 7, ал. 2, т. 4 във връзка с чл. 8, ал. 1от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Следва да бъде присъден пропорционално на уважената част от иска или в размер на 2315 лева.

Воден от горното и на основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС
Административен съд София - град, I отделение, 43-ти състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ с адрес [населено място], [улица] по иск с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС да заплати на А. Н. Китова, ЕГН [ЕГН] и Н. И. К., ЕГН [ЕГН] в качеството им на наследници на И. Р. К., ЕГН [ЕГН] сума в размер общо на 60 000 (шестдесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода от 13.07.2017г. до 07.09.2017г., от 07.09.2017г. до 13.12.2017г. и от 13.12.2017г. до 23.05.2018г., ведно със законната лихва от 01.06.2018г. до окончателното плащане.

ОТХВЪРЛЯ иска на А. Н. Китова, ЕГН [ЕГН] и Н. И. К., ЕГН [ЕГН] в качеството им на наследници на И. Р. К., ЕГН [ЕГН] с правно основание чл. 284, ал.1 от ЗИНЗС срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ с адрес [населено място], [улица] за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на на 1737.89 лева за периода от 13.07.2017г. до 23.05.2018г., ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателното плащане като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ исковете на А. Н. Китова, ЕГН [ЕГН] и Н. И. К., ЕГН [ЕГН] в качеството им на наследници на И. Р. К., ЕГН [ЕГН] с правно основание чл. 284, ал.1 от ЗИНЗС срещу Прокуратура на Република България за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на на 1737.89 лева за периода от 13.07.2017г. до 23.05.2018г. и неимуществени вреди в размер общо на 60 000 лева за периода от 13.07.2017г. до 07.09.2017г., от 07.09.2017г. до 13.12.2017г. и от 13.12.2017г. до 23.05.2018г., ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателното плащане като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ с адрес [населено място], [улица] по иск с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС да заплати на А. Н. Китова, ЕГН [ЕГН] и Н. И. К., ЕГН [ЕГН] в качеството им на наследници на И. Р. К., [ЕГН], чрез адв. И. С., Български Х. комитет сума в размер на 3431.60 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Административен съд София – град в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

